

Nem elvesztegetett idő

„Még csak 10 perc, annyit maradok. Csak hogy ne kelljen újra előlről átnézni ezt a feladatot szabadság után. Elindítom ezt a két utalványozást, amire épp most kaptam jóváhagyást, hátha kicsit hamarabb megérkezik a pénz a pályázókhoz” – péntek délután volt, egy kánikulai hét pénteke, és éppen a szabadságomat kezdtem volna meg, de ez a két kis dolog még nyugtalanított. „Nyugodtabb szívvel megyek el pihenni, ha ezek nem maradnak félbe.” – gondoltam magamban.

A nagy koncentrációban alig vettem észre a halk köszönést, ami nekem szólt, pedig már csend volt az irodában.

- Szép jó napot kívánok! Te miért ülsz még mindig itt?

A homlokráncolóan összpontosító arcomat kidugtam dupla monitorom mögül és kibuggyant belőlem egy önironikus nevetés. Miért ülök még mindig itt? Ezt a kérdést tulajdonképpen saját magamhoz is intézhettem volna.

- Szép jó napot! Azért ülök még itt, mert szeretnék valamit befejezni. – vágtam rá hirtelen.

A kérdésnél, amit feltett, csak az volt szokatlanabb, aki feltette. Az íróasztalom előtt állt egy apró, szőkés hajú emberke elegáns, tiszta ruhában, hosszú sállal a nyakában.

Nem tudtam hova tenni a dolgot. Biztos, valamelyik kolléga kisfia, akivel még nem találkoztam. Míg ezek a gondolatfoslányok átfutottak az agyamon, már kérdezett is tovább.

- Te is a B328-as bolygóról jöttél?

Te jó ég! Valami régi gyermekkori olvasmányélmény jutott eszembe... a kis herceg... abban voltak valami bolygók meg foglalkozások...

- Nem, én itt lakom, nem messze, innen körülbelül 10 km-re.

- Biztos, te is üzletember vagy! Látom a papíron, ami előtted van, hogy rengeteg szám van rajta és rögtön számszerűsítetted a válaszodat. Pedig az igazán fontos dolgokat sosem számszerűsítjük!

Na, ezt éppen jókor, éppen jónak mondja! Egy pénzügyesnek igenis fontosak kellene, hogy legyenek a számok.

- Hasonló a munkám, mint az üzletemberé, de kérlek, ne nevezz annak. Nem lenne pontos.

Közben küzdöttem a gondolattal, hogy egy gyerekforma, de nagyon is értelmes kérdéseket feltevő emberkének hogyan magyarázzam el röviden, de lényegretörően munkám érdemi részét.

- Számokkal dolgozunk, az igaz, de itt ügyfelek vannak, akiknek én a pénzügyi elszámolását ellenőrzöm.

- Á, szóval te is komoly ember vagy! – mosolygott, de éreztem, hogy talán kicsit ki is nevet.

- Azt nem tudom.

Meglepetésemben fel sem fogtam a helyzet abszurditását, de vendégem kisugárzása arra készítetett, hogy jobban kifejtsem a mondanivalómat.

- Megpróbálom neked elmondani egy példán keresztül. Van például egy kisváros, ahol néhányan úgy döntenek, hogy szeretnék egy régi parkot felújítani, új növényeket ültetnek, játékokkal, padokkal szerelik fel, hogy az emberek együtt lehessenek. Ennek a finanszírozását nézzük mi át.

- Igen, ez hasznos lehet! – mondta a váratlan vendégem.
- Fegyelmezettség szükséges hozzá, türelem és nyugodt fej. Előfordul, hogy úgy érzed, túl sok időt vesztegetted el egy-egy kifizetésre. De amikor végre sikerül befejezned, az emberek is megkapják a jussukat, te is a jól végzett munka örömeivel zársz egy ügyet, akkor érzed, hogy mégsem elvesztegetted idő.
- Ez az, nem elvesztegetted idő! Ezt már a róka is említette nekem. Csak ő azt mondta, hogy az idő, amit a rózsámra vesztegettem, az teszi olyan fontossá a rózsámat. A te történetedben is voltak növények, amik akár rózsák is lehetnek, nem?
- De, persze, lehetnek! – válaszoltam kissé zavarodottan.
- A viszontlátásra, igazán örültem a találkozásnak, üdvözlöm a rózsáidat! – kezével felém intett, majd eltűnt.
- A viszontlátásra! – kiáltottam utána.

De honnan tudta, hogy vannak otthon rózsáim...?

Befejeztem az aznapra maradt feladataimat, elsétáltam a kocsiig és hazamentem. Hazaúton általában zenét szoktam hallgatni, hogy kicsit kicsapja a fejemből az aznapi gondolatokat. Most nem volt kedvem zenét hallgatni. Jól esett a csend.

Kezdtem feladni abbéli erőlködésemet, hogy megértsem, honnan jött és mi volt ez az egész találkozás...

Otthon a könyvesszekerény felé vettem utamat, és elkezdtem keresni egy régi könyvet... valahol itt kell lennie... megvan! A kis herceg...

Nem tudom, Exupéry-nek mi volt a szándéka e különleges olvasmány megírásával, amit saját, nem átlagos életútja ihletett, hogy igazán gyermekeknek szánta-e vagy felnőttese... hogy a lelki tapasztalatait foglalta össze mozaikszerűen, hogy megértse saját társas kapcsolatait, esetleg hivatása élményeit ebben az abszurd, egyszerre nagyon realiztikus és nagyon mély értelmű, különleges műben ...talán újra kellene olvasni, nem gondolkodva, csak érezve...